

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

illis prædicata, putarē. Non credo uerū esse, quod unus illorum prohibuit, fieri exequias defunctorū, & sacerdotū inuitationem sed magis ut imponerent in cistā, qui exequias & missas, parentaliaq; uellet peragere. Populus hæc etiā fingit. Non credo fabulam illā, mendacijs refertā, ab ullo dictā, uidelicet, quod in quodam loco, nescio quāt millia (si recte memini, tria uel quinq;) animarū fuerint redemptæ per has uenias, inter quas solū tres fuerunt damnatæ, quia detraxerant indulgētijs. Nemo hanc dixit sed passionē Christi narrantibus, talia populus audiuit, aut postea audisse finxit. Non credo uerū, quod passim siue uectoribus, siue hospitibus, aut alias seruientibus, pro pretio dant quatuor, quinq; uel quot libitū fuerit, animas. Non credo, quod in pulpitis, postq; impetuoso mugitu despumauerint suas exhortationes, ut populus imponat, clamitent, Impone, impone, impone (hanc em̄ populus uocē, caput & caudā, imo & uentrē, ac totū pene sermonē esse, fingit) tum ut apostolici prædicatores, rem nō uerbis modo, sed exemplo docent, descendūt, primiq; ad cistā eunt, in oīm oculis, irritātes & prouocātes simplicē & stultū populū, ut penitus exugāt medullas eius. Imponūt itaq; splendido gestu, atq; sonoro tinnitu, tum mirant, si non pluant cæteri oēs totū æs suū, arridēt imponētibus, indignant̄ omittētes. Non dico ego istas nundinas esse animarū, & monopoliā populū indignor, qui tam pia studia, p̄ sua ruditate, non speciem, sed usq; ad furorē auaritiā, interpretat̄. Quanc̄ mihi forte dignus uenia uideat̄ populus, qui ex istis nouis spiritibus uel nouā mentē, uel errorē accipiat, cum prius magis audire sit solitus, quæ ad charitatē & humilitatē pertineant. Sed si catalogū portentosorū audituum uelim percēdere, nouo uolumine fuerit opus. Ego uero mea sentētia credo, si indulgentiæ essent etiā præceptæ, & salutare, tamen quia in tam grandē sunt nunc abusum & scandalū redactæ, ut uel hac sola causa satis iusta, ut uniuersæ tollerentur. Ne forte si diutius permittantur uigere, tandem præcones earū præ pecuniarū amore insaniant. Vere quidem credo, non omnia ab illis dicta esse, quæ passim feruntur, uerum debuerant saltem populum in hoc arguere, & sese clarius exponere, aut quod melius est secundum canones modeste loqui de indulgētijs.

CONCLUSIO XXXIII.

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

Cauendi sunt nimis, qui dicunt, uenias illas papæ donum esse illud dei inæstimabile, quo reconciliatur homo deo.

PESTILENTES hæreticos debuerã eos dicere, quid em̄ magis impiũ & hæreticũ, q̄ dicere indulgẽtias Papæ esse gratiã reconciliationis dei: Verũ ut stomachũ meum premã, uolo potius eos nulla malitia aut uolũtate, talia dixisse, aut posuisse, sed mera inscitia, & tam eruditionis, q̄ ingenij penuria, licet & in hoc sit temeritas, quod tam indocti, nõ potius bubulci opus fecerunt, q̄ opus docendarũ animarũ Christi subirent. Audiamus itaq; istũ bubulcũ sua uerba grunnientẽ. sic enim in libello suo, postq; indulgẽtias in quatuor principales gratias distribuerat, & multas alias minus principales. Prima, inquit, gratia principalis, est plenaria remissio oĩm peccatorũ, qua quidem gratia nihil maius potest dici, eo quod homo peccator, & diuina gratia priuatus, per illã perfectã remissionem & dei gratiã denuo cõsequit̄. Hæc ille. Obsecro, quæ hæreticorũ sentina, tã hæretice unq; locuta est: uel ex hoc loco disce, qua causã fiat, ut cum illi sese sanctissima docere dicãt, populus tamen tã impia audiat. Vtinã hic sit diui Hieronymi zelus & eloquiũ, Pudet me rãtæ temeritatis, quod iste blatterator nõ fuerit ueritus, eum libellũ ædere in faciẽ quatuor illustriũ, & circũiacentiũ uniuersitatũ, ac si oĩno ibi ingenia uersa essent in fungos putidos. Doleo & hæreticis nostris propinquis Pighardis, tandẽ uenisse occasione iuste criminãdi Ecclesiã Romanã, si hæc in ea doceri audierint. Quod aut̄ iste insulsus author, non malicia forte, sed inscitia ista dixerit, ex illo uidere licet, quia inquit, per illã (id est, primã gratiam plenariã remissionem) consequit̄ homo perfectã remissionẽ. Quid est, dicere, per plenariã remissionem cõsequitur perfectã remissionem, & per gratiã dei consequitur gratiã dei: An nõ per febrem somniat, aut phrenesi laborat: Sed ad sensum hæreticũ uerte animũ. Hanc primã gratiã uult eam esse, qua maius dici nihil potest, & quã consequitur homo priuatus gratia, quod nisi de iustificãte gratia spiritus intelligi nõ potest. Nec ipsum aliter intellexisse clarum est, alioquin nõ esset, qua maius dici nihil potest. Quamq; si etiã de gratia iustificante alias loqueretur, satis impie loqueretur, cum solus deus sit id, quo maius dici non potest. B. Augu.

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN

em non sicut ille, sed in donis creatis, inquit, nullum est maius charitate. Hic uero gratiam dei, & gratiam papae, in unius uocabuli Chaos confudit, dignus author tali uel opinione, uel errore.

Sequitur in eodem libro.

Per quam etiam peccatorum remissionem, sibi, poenae in purgatorio propter offensam diuinam maiestatis, luendae, plenissime remittunt, atque dicti purgatorii poenae, omnino delent. Delphicum autem diuinus oraculum, ut nihil omnino dubitat, qui omnia ignorat, de potestate clauium in purgatorium secure pronuntiat. Sed satis de his supra

Sequitur ibidem.

Et licet ad tantam gratiam merendam, nihil satis dignum possit retribui, eo quod donum dei & gratia aestimationem non habent &c. Vides ut iterum donum & gratia dei inestimabile uocet, id quod papa remittit, homo dignissimus, qui ecclesias doceat, id est, haereticorum prostibula. Postquam his uerbis gratiam illam ad forum & nudinas studiose adornarat, mox tamen Mercurium suum habitu Iouis uestit ne ullus intelligat, quod lucrum quaereret, nisi qui non plusquam ipse intelligit. Permittit pauperibus quoque eam gratis dari, ita sane, si primum undecumque pecunias corradere tentauerint a bonis (ut inquit) fautoribus, ita ut mendicantes fratres sine licentia suorum superiorum pecuniam procurent (qua multo melior est apud hunc pseudolum remissio uel fictae poenae, quam salutaris obedientia) Cum uero nusquam patuerit uia corradendi pecunias, ut gratiam illam redimant (id est, denuo emant, non quod illi uendant, sed quod nimia rerum similitudo cogit uocabulis abuti) tum demum dicit, Regnum enim caelorum non plus diuitibus patere debet, quam pauperibus. Iterum per uenias uolens patere caelum. Sed subtraham calaminum, ne pro meritis in eos debacchetur. Sit satis indicasse fidelibus, pestilentiam eorum sermonum tam insigni (ut par erat) inuolutam inscitiae & ruditati, ut dignum esset operculum uase.

CONCLUSIO XXXIII.

Gratiae enim illae ueniales respiciunt tantum poenas satisfactionis sacramentalis, ab homine constitutas.

Haec abunde patet ex quinta supra, & uicesima.

CONCLUSIO XXXV.

Non Christiana praedicant, qui docent, quod redemptum